

pov. INTERNATIONAL

NYE STEMME, SYNSPUNKTER OG JOURNALISTIK - ONLINE HVER DAG - UGEBREV HVER FREDAG

Unuanceret Støjberg-bog rammer helt skævt

Publiceret 15/02/2021 i Bøger/Politik & Samfund
af **Frank Korsholm**

INSTRUKSKOMMISSION // ANMELDELSE – Bogforfatter og borgerlig debattør, Peter la Cour, har begået en letlæselig bog med kaskade associationer om Instrukskommissionen imod Inger Støjberg. Peter la Cour, der løbende har fulgt og sat sig ind i sagen og afhøringerne, har få gode pointer i “Processen mod Inger Støjberg – retfærdighed eller politisk heksejagt?”, men har glemt at holde hovedet koldt i sin research. Bogen er overstænket med la Cours subjektive politiske kommentarer og “whataboutisme”, systemkritik og konspirationsteori, skriver journalist Frank Korsholm.

Det kan siges meget kort. Hvis du hører til den forholdsvis store andel af befolkningen, der gerne vil se Inger Støjberg som en helt og en martyr, der har reddet små flygtningepiger fra gamle langskæggede mænd, kan du roligt kaste dig over bogen og blive bekræftet i dit verdensbillede.

“

Bogen indeholder ingen nye afsløringer eller oplysninger, der ikke er blevet vendt i Instrukskommissionen, men kan man lide systemkritik og konspirationsteorier, så hæng endelig i

Men hvis du derimod går mere op i de juridiske aspekter – og i øvrigt gerne vil blive klogere gennem en nøgtern og objektiv fremstilling af instruksagen, ja så skal du holde dig langt væk fra *Processen mod Inger Støjberg*.

Bogen indeholder ingen nye afsløringer eller oplysninger, der ikke er blevet vendt i Instrukskommissionen, men kan man lide systemkritik og konspirationsteorier, så hæng endelig i.

Bogen tager især afsæt i afhøringerne i Instrukskommissionen, de fem samråd og ikke mindst tager den fat i Ombudsmandens nøglerolle gennem det lange forløb, der nu er endt med den anden rigsretssag på 30 år og den kun sjette i Danmarkshistorien.

Peter la Cour krydrer sine iagttagelser med egne subjektive politiske kommentarer, hvilket han nok burde have undladt, hvis han ville gøre sig håb om, at bogen skal tages seriøst blandt lærde uden for kredsen af Støjberg-fans.

Absurde sammenligninger og whataboutisme

Peter la Cour har løbende fulgt og sat sig ind i sagen og afhøringerne i kommissionen. Den ros skal han have. Overordnet set mener han, at der har været tale om en politisk skueproces, der minder om [Slansky-processen i Tjekkoslaviet](#) i starten af 1950'erne, hvor beviserne var konstruerede og som på Stalins foranledning førte til terror, mishandlinger og blodige udrensninger i hele det tjekkoslovakiske regerings- og statsapparat.

En noget svulstig sammenligning i betragtning af, at Inger Støjberg synes at have taget den kommende rigsret med ophøjet ro og har skabt sig en fanskare, der sandsynligvis nok skal sikre hende genvalg ved et kommende folketingsvalg – uanset hvilket parti, hun nu vælger at tilbyde sig for.

“

Den rygende pistol i bogen er det såkaldte ministernotat fra den 9. feb. 2016 – dagen før den famøse pressemeddelelse, som Støjberg selv betegnede som en instruks – og ikke, som la Cour påstår, blev opfundet af Politikens journalister

Inger Støjberg er blevet martyr ved at gøre hele sagen til et moralsk – og ikke et juridisk – anliggende.

Bogens skæmmes hele vejen igennem af la Cours *whataboutisme* og små røde stikpiller. ”Hvorfor skal Støjberg nu trækkes igennem møllen, når fx Morten Bødskov slap fri efter sin nødløgn og ovenikøbet er taget til nåde og gjort til ny minister? Og hvad med Mette Frederikssens grundlovsbrud i minksagen?

Det er et politisk klynkeri, hvor alt godt fra havet bliver smidt i den samme terrin.

Selv om Peter la Cour ikke har aktier i sagen, minder bogen mest af alt om et partsindlæg.

Udforskning af justitsmordet, der ikke fandt sted

Embedsmænd i Udlændingestyrelsen og især dets daværende direktør, Henrik Grunnet, var drevet af hævnmotiver, instrukskommissionen var politisk nedsat, og både udspørgeren, Lars Kjeldsen og landsdommer Peter Mørk Thomsen, var forudindtagede og partiske. Ombudsmanden har været inkompetent, og dem, som rent faktisk interesserede sig for juraen, bliver betegnet som ”paragraf-feinschmeckere i en Juridisk Diskussionsklub”.

Det er voldsomme anklager imod en af samfundets vigtigste institutioner, Ombudsmanden, og den danske dommerstand. Anklager, der vist er bedst tjent med at stå for sig selv uden ledsagende kommentarer.

“

Peter la Cour glemmer da også i al sin iver efter at påvise et justitsmord, at den daværende justitsminister, Søren Pind, dennes departementschef, embedsfolk i Justits- og i Statsministeriet var dybt bekymrede over, hvad der foregik i Udlændingeministeriet

Dertil kommer, at Peter La Cour fordrejer visse vidneudsagn til Støjbergs forsvar, mens hendes erkendte fejl gøres betydningsløse eller betragtes som forårsaget af embedsmænd.

Asylparrene betegnes som helt unge piger og deres meget ældre mænd, selv om aldersforskellen mellem langt hovedparten kun var nogle få år. Den ældste mand var 32 år og altså lagt fra det billede, som Støjberg forsøgte at male ved at udstille en 13-årig pige og en over 60-årig mand med kjortel og langt skæg. Dertil kommer, at pressen var spændt for de rødes vogn, hvilket ikke kommer bag på Peter la Cour, da 80 pct. af journaliststanden jo, ifølge forfatteren, stemmer rødt.

Fordrejet fremstilling af sagen om ministernotatet

Den rygende pistol i bogen er det såkaldte ministernotat fra den 9. feb. 2016 – dagen før den famøse pressemeddelelse, som Støjberg selv betegnede som en instruks – og ikke, som la Cour påstår, blev opfundet af Politikens journalister.

Ministernotatet blev første gang nævnt af departementschef Uffe Toudal Pedersen og få dage efter af Støjberg selv under afhøringen sidste forår, hvorefter det blev til det mest centrale dokument i sagen. Et notat, der aldrig tidligere havde set dagens lys, og som kun havde forladt ministeriet i en samlet pakke til Ombudsmanden.

La Cour klandrer med en vis ret Ombudsmanden for ikke at have medtaget notatet, da han den 17. marts udkom med sin rapport, der jo som bekendt ”dømmer” instruks-pressemeddelelsen for ulovlig.

Var ministernotatet indgået, havde der aldrig været en sag, og det havde fremgået med al tydelighed, at adskillelserne af asylparrene skete på et lovligt grundlag. 35 mio. kr. til Instrukskommissionen og måske et endnu større beløb til den kommende Rigsret kunne dermed været sparet, og de rødes heksejagt på Støjberg ville være gjort til skamme. Det er Peter la Cours påstand.

Spørgsmålet om Støjbergs passivitet

Problemet for Peter la Cour er imidlertid, at det ikke blot var Ombudsmanden, der lagde ministernotatet til side. Det gjorde Inger Støjberg samt Udlændinge- og Integrationsministeriets embedsmænd også.

Ministeriet havde således Ombudsmandens rapport til høring mere end måned før offentliggørelsen i marts 2017. Hvis Støjberg og ministeriet havde ment, at Ombudsmanden havde overset det mest centrale dokument i hele sagen, må man formode, at de havde råbt op. Eller hvordan vil Peter la Cour forklare denne forsømmelse, nu han er i færd med sin øvrige motivforskning?

Støjbergs og ministeriets passivitet skyldes sandsynligvis, at notatet ikke spillede nogen rolle for beslutningerne og administrationen, som det også er forklaret af både afdelingschef Lykke Sørensen og kontorchef Jesper Gori, der sad med sagerne til dagligt.

“

Med en smule ydmyghed kunne hun med lethed have undgået at havne i den nuværende suppedas. Det havde blot krævet en klokkeklar undskyldning efter Ombudsmandens kritik

Hvorfor er ministernotatet ikke sendt til Udlændingestyrelsen efter de heftige diskussioner den 10. februar om pressemeddelelsen? Har Støjberg overhovedet læst det, hvilket noget tyder på, at hun ikke har, da det er ekspederet af en ministersekretær og aldrig tidligere er omtalt af Støjberg. Ikke engang på det intense møde den 10. februar i ministeriet ved udarbejdelsen af instruks-pressemeddelelsen og den senere kontakt til Udlændingestyrelsen, nævnes ministernotatet med et eneste ord.

Instrukskommissionen vælger på den baggrund at tilsidesætte ministernotatet, som Ombudsmanden også gjorde, men Peter la Cour har da bestemt en pointe i, at det kunne have givet mening at have indkaldt den fhv. ombudsmand, Jørgen Steen Sørensen, som vidne til at forklare, hvorfor notatet blev tilsidesat. Det kunne havde udredt flere løse tråde.

Det skete ikke, men derfra til at betegne sagen mod Støjberg som en iscenesat skueproces er der alligevel langt, og mon ikke den fhv. ombudsmand kommer til at optræde som vidne i Rigsretten?

Peter la Cour glemmer da også i al sin iver efter at påvise et justitsmord, at den daværende justitsminister, Søren Pind, dennes departementschef, embedsfolk i Justits- og i Statsministeriet var dybt bekymrede over, hvad der foregik i Udlændingeministeriet, hvilket fik Pind til at advare statsminister Lars Løkke Rasmussen, som dog ikke helt husker nogen advarsel.

Lov er lov uanset hvad

Lov er lov, og lov skal holdes, uanset de gode intentioner. Støjberg anklages nu for at have brudt ministeransvarsloven fire gange. Med en smule ydmyghed kunne hun med lethed have undgået at havne i den nuværende suppedas. Det havde blot krævet en klokkeklar undskyldning efter Ombudsmandens kritik. Den kom aldrig. Hun var for travlt optaget af at føre værdikamp og spise lagkager og glemte, at det politiske flertal har det med at skifte i Danmark.

Peter la Cour har ladet sig rive med af den gode sag og glemt at holde hoved koldt i sin research. Den eneste skueplads og de eneste iscenesættelser, der minder om Slansky-processen er dem, som Støjberg selv har sat i værk for at vinde den moralske kamp i offentligheden.

Juridisk tabte hun 1. halvleg med et brag. Nu venter 2. halvleg i Rigsretten.

Peter la Cour: *Processen mod Inger Støjberg – retfærdighed eller politisk heksejagt?*, 196 sider, illustreret, 250 kr., kan købes hos internethandlere som Saxo Bøger m.fl. og direkte fra Peter la Cours Forlag med bestilling til Peterlac@mail.tele.dk (forlaget betaler porto), er udkommet.

Topillustration: Daværende minister for Udlændinge- og Integrationsministeriet Inger Støjberg fotograferet den 6. juli 2017 på vej til uformelt møde i Justitsministeriet. Instrukskommissionen blev nedsat d. 22. januar 2020.

Facebook kommentarer

0 kommentarer

Sortér efter Ældste

Tilføj en kommentar ...

[Plugin til Facebook-kommentarer](#)

Modtag POV Weekend, følg os på Facebook – eller støt vores arbejde

Modtag ugens væsentligste analyser, anmeldelser og essays i **POV Weekend** – hver fredag morgen.

Det er gratis, og du kan tilmelde dig her →

JA TAK, SEND MIG POV WEEKEND

POV er et åbent og uafhængigt dansk non-profit medie.

Har du mulighed for at støtte vores arbejde? Bliv frivilligt støttemedlem her →

25 KR./MD. →

50 KR./MD. →

100 KR./MD. →

FRANK KORSHOLM SENESTE ARTIKLER

Frank Korsholm er journalist og rådgiver samt konsulent. Han har blandt andet arbejdet som politisk redaktør og lederskribent på Børsen. Han har også været pressechef for de Konservative samt særlig rådgiver og taleskriver for bl.a. tre ministre - Bendt Bendtsen, Lene Espersen og Jakob Axel Nielsen samt Gitte Seeberg. Frank Korsholm har også været kommunikations-og politisk chef i AutoBranchen Danmark.

